

роботи підприємства в таких умовах особливо про'являється в довгостроковій перспективі, яке припускає не просто виживання на ринку, а забезпечення високих темпів розвитку і підвищення конкурентоспроможності, визначається рівнем фінансового потенціалу і якістю управління фінансами на підприємстві, що забезпечується, певною мірою, ефективною організацією та впровадженням системи фінансового контролінгу.

Список використаних джерел:

1. Ліпич Л. Г. Контролінг в системі антикризового управління / Л. Г. Ліпич, І. О. Гадзевич // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – 2014. – № 722. – С. 377–381.
2. Терещенко О. О. Контролінг у системі антикризового управління підприємством // Фінанси України. – 2014. – № 12. – С. 56.

Зінчук Г.Ю.

студентка,

*Науковий керівник: **Богацька Н.М.***

кандидат економічних наук, доцент,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

ПРОБЛЕМИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Україна з кожним роком все більше прагне свого безпосереднього залучення до членства в ЄС. Адже саме ця можливість є найкращим способом для побудови цивілізованої і демократичної держави, створення нових робочих місць, інноваційного забезпечення й є каталізатором по зміцненню позицій у світовій системі міжнародних відносин. Проте, конкурентоспроможність українських підприємств на світових ринках викликає певні сумніви, оскільки якість вітчизняних товарів за більшістю не відповідає європейським нормам та стандартам. На сучасному етапі розвитку у більшості вітчизняних підприємств відсутній досвід ринкової боротьби, наявна недосконалість вітчизняного законодавства, розбалансованість господарських зв'язків тощо. Тому пошук ефективного економічного механізму управління конкурентоспроможністю підприємства на міжнародних ринках є наразі актуальним.

На сучасному етапі проблеми конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в контексті євроінтеграційних процесів є актуальними, тому їх вивченням займалися наступні вчені: С. Васильєва, Л. Гайдукта, І. Гаврилюк, О. Ковтун та інші. Проте дане питання не є достатньо вивченим у науковій літературі і потребує подальшого розгляду.

Сьогодні Європейський Союз займає провідні позиції у світовому господарстві. З населенням 370 млн. осіб, що складає менш ніж 7% населення світу та територію близько 2,4% площі земної кулі, на його долю припадає 41,4% світового товарного експорту та 39,8% товарного імпорту, 42,8%

світового експорту послуг та 41,9% обсягу їх імпорту. Тому для будь якої країни співробітництво з Європейським союзом означає можливість отримати істотні економічні переваги, які сприятимуть економічному розвитку та підвищенню життєвого рівня населення [2, с. 115].

Проаналізувавши конкурентні позиції України, можна засвідчити, що її рейтинг є досить низьким у світовому економічному середовищі, хоча потенційно Україна є конкурентоспроможною державою. На жаль, в Україні відсутня чітко сформована стратегія підвищення конкурентоспроможності, не створено економічне середовище, яке б сприяло ефективній конкуренції та давало б можливість підприємцям досягти успіху за рівних умов.

Розробка та реалізація державної стратегії щодо підвищення конкурентоспроможності вітчизняного виробництва потребує ґрунтовних досліджень та впровадження практичних заходів. Передусім потрібні зрушення в баченні проблем конкуренції державою. Тобто створення такої промислової політики суверенної держави, яка б відповідала умовам ринку, вимогам інтегрування в світову економічну систему, реалізовувала національні інтереси. Метою промислової політики на етапі інтеграції України до ЄС повинна стати підвищення конкурентоспроможності вітчизняного виробництва [1].

Важливим аспектом того, як вітчизняні підприємства сприймаються іноземними контрагентами, є позиціонування України в міжнародних рейтингах. Так, за оцінкою всесвітнього економічного форуму (World Economic Forum), індекс конкурентоспроможності (Global Competitiveness Index) України на початку 2015 року складав 4,15, у результаті чого вона посіла 69 місце із 146 країн. За простотою ведення бізнесу (World Bank Doing Business) у 2015 році Україна посіла 93 місце з 186. У 2014 році за глобальним інноваційним індексом – 63 місце серед 143 країн, за індексом глобалізації – 44 з 206 та 155 серед 178 за індексом економічної свободи. Ці статистичні дані свідчать про низький рівень конкурентоспроможності нашої держави на світових ринках, що спричиняє певну недовіру до вітчизняних підприємств з боку іноземних контрагентів [3].

Слід зазначити, аби підвищити конкурентоспроможність вітчизняного виробництва слід зосередитись на таких напрямках:

- узгодження конкурентної політики з вимогами законодавства та правовим полем взагалі;
- удосконалення регулювання діяльності суб'єктів монополій та створення сприятливого економічного середовища для всіх суб'єктів економічних відносин;
- вдосконалення податкового законодавства, активізації виробничої та інвестиційної діяльності, стимулювання процесів фінансово-промислової інтеграції;
- сприяння по залученню додаткових інвестицій для модернізації виробництва та підвищення конкурентоспроможності підприємств;
- впровадження системи стандартизації, інформатизації в сфері формування та реалізації промислової політики підприємств;
- на базі ефективного використання географічних та національних конкурентних переваг України, розробка державної стратегії підвищення конкурентоспроможності підприємств;

– забезпечити постійне підвищення кваліфікації робітників та апарату управління підприємств;

– регулярно проводити маркетингові дослідження ситуації на ринку.

Отже, з проведеного дослідження можна зробити висновок, що прагнення України вступу до ЄС – це клопітливий процес, який вимагає мобілізації зусиль на рівні окремих підприємств, галузей економіки та держави, спрямованих на якнайшвидшу модернізацію економіки України з метою підвищення її конкурентоспроможності.

Список використаних джерел:

1. Калюжна І. Ю. Конкурентоспроможний товар – основа успішного виходу на зовнішній ринок / І. Ю. Калюжна, І. В. Гвоздецька // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. – 2014. – № 3(2). – С. 146-149.

2. Стадник В. В. Стратегія диверсифікації в управлінні міжнародною конкурентоспроможністю підприємства: монографія / В. В. Стадник, М. А. Йохна, Г. О. Соколюк. – Хмельницький: ПП Гонта А. С., 2013. – 200 с.

3. Рейтинги України // 20 хвилин [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.20khvylyn.com/life/spravki/help_15544.htm

Izmaylova Y.A.

Student,

Onyshchenko O.A.

*PhD in Public Administration, Associate Professor,
Zaporizhzhya National University*

CREATING A PROJECT BUDGET

Despite the fact that everyone knows what the budget is, the multipurpose budgetary system is still out of the object in many modern companies. Usually there are only few elements that do not allow to take advantage of all the benefits of the budgeting system to the full. It happens because:

– the system is used one-sidedly. For many companies, budgeting is only an income and expenditure plan, which is approved once a year, then it is put in a dusty box in order to be got in a year and compared with the result received;

– not all leaders understand that the system of budgeting helps them to get rid of the constant and exhausting routine by delegating authority, which promotes the control through the budgetary system;

– for today there are few professionals who can implement and develop a budgetary system that will work really effectively.

Simply put, ‘to budget’ means ‘to manage’ the company through the budgetary system. For the successful business management knowledge of the real situation is essential but not enough. ‘To manage’ means to set specific goals, to plan, to exercise control on the basis of approved plans, to analyze the results, comparing them with the indexes planned, to identify causes of deviations and to make decisions that eliminate these discrepancies. This is the approach implemented in